

# REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön november 12<sup>kén</sup> 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

## TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

S z e g e t s z e g g e l.

(Négy levélben.)

M. I-tól.

### I.

Feleni! a' hir szárnyra kapott; 's csak gondold-el, megint túlságot aggatnak rám, minek halálos ellensége egész házunk; mert ősi hagyományként szereti 's tapodja a' közép utat. — Csak azért boszonkodtam Pestre, mivel benne kereszteltek gyáva Ferinek; 's ime! már utálni kellene szülőföldemet is, pedig néhány nap előtt léptem rá. Millyen a' világ! Pesten egy vendéglőben mászó ráknak kaczaga bizonyos sáppadt társaság, mivel még solo-rákokat szopogattam, midőn ők már meg is éheztek hat tál spanyolszél lecsusztatása után, 's nem gondolták-meg: hogy a' ráknak csont- vagy hárttyájában, vagy húsz lábában rejteng a' zsir; ezt pedig csak ki kellett szivogatnom? — Pannonián is szuszogó légynek dömhöge a' kormányos, minthogy sajkan kellett nyomoznom; pedig nem gondolta ám meg: hogy nem a' rak- hanem széna-piaczon háltam-meg! — Egy optokuláriomos, vagy szemcsővész akarom mondani, fülem hallottára lassú homok-tiprónak káromolt a' hid gyalogutján; pedig uramfija! öklelésig siettem, 's aztán nem hogy olvasta volna a' kiszegzett tilalmat; hisz' ha barmot tilos futással kinezni, mennél inkább kell kimélni embert; de bagó rugja-meg szemfényorzóját! mestersége alkalmasint benne produkálta az első vak-remeket. — A' Tatár tudja, minek nem tetszettek elnevezni! gyávanak, csuszó-mászónak, szuszogónak, lassúnak, hülegyáva-mamlasz-dőremálé- 's tudod jól még minek nem neveztek; pedig legfőlebb elaludtam, vagy óráim csalt-meg, vagy más efféle. — Jól emlékezem boszonkodásomra, mikor te gonosz csont! teli torokkal lármáztad ablakodból: „Feri te borjú vagy!” 's lelkemre mondom félóráig se néztem Nagy Kristófot; pedig arra oktatott nagyapám: hogy a' mit megnézünk, ugyancsak meg legyen nézve. — Hidd-el mind ezekért örömmel hagytam oda Pestet; 's itt ellenkező csapás ér!

Jól tudod Vendelem, hogy a' szelet nem szenvedhetem, 's hogy ha hatalmamtól függne, a' természetből is kiírtanám ez ördög lehetét; sőt igaz! többszer kikaczagtál Endrénkkal, hogy derült időben kiszegzett esernyővel mentem; de mikor én a' szélnek csak nevétől is csömört kapok. — Azt is jól tudod barátom, hogy a' név is egyik édes tulajdona az embernek. Már most halld a' szörnyű csapást! Engem falunkban mindnyájan szelesnek hívnak, 's atyám e' borzasztó nevet még szeleburdinak czifrázta-el. Igen imeleg ettől belsőm; hidegtöréstől tartok. Ha már üldöznie kell a' sorsnak közepszerűségemet, akkor tartaná-meg inkább a' már megszokott gyáva fegyvert; de a' szél atyafiságába kevertetni milly gyötrelmem! Még csak néhány hason-szavát hallám ez uj ostromlómnak, p. o. szeleburdi, vaklégy, hübelebalást; 's csaknem nyavulatörésig restelem; hátha még létániára szaporodnak à la pestiek?! 'S Vendelem milly ártatlanul tapadt ez rám! csak halld! Pestet végképp elhagyván, uj csikaimon 's hurkámon (lelkemre kötötted, hogy tiszta magyarsággal éljek) önnöneimhez repteték. Hat óra futásra etettem az idm egi csárdánál. Jakab kocsisom kábultáig idogált, 's így elegendő okom vala villányvérűimnek kormányát kezembe fogni. Repültünk. Alkonyodni kezdett, 's mi már hegyfarknál néztük a' háztetőken elvonult füstöt; tatosaim büszkébben látszottak lépdelni; alkalmasint hajtójok örömét sejték a' gyakor pattogásból. Már fölbillentve a' falu derekán ballagtak; de szemeimet egy halk buri-buri elcsalta rólok; 's ó emberi gyarlóság! sárga libáknak morzsát potyogtató egy gyönyörű alak annyira elbájolt, hogy azon pillanatban rögtön gondolám: bár én is olyan kis libácska volnék, hogy szemembe tekinthetnék, hókezei etetnének, — 's még egy két illyes félét. — Azalatt a' szomszédnak komondora hatalmas ugatással csikaimnak ugrik, 's ezek már ragadtak. En szelet érezvén, édeske álmomból föleszméltem, 's tartoztatni akarom, de nincsen kengyel kezemben. Láttad volna barátom két sárkányomat! verem-pernye-ganój-dombokon keresztül kasul hordtak nyilsebességgel. A' vén Viharyné szórójit szétűzték, a' buzarakást valódilig szerteszórva. En a' bakból kiestem, Jakabom egy tátott buzaverembe hullott, a' másodikba kocsim kereke megfeszült, 's így prűszögve dombolva kénytelenítették megállni. Lábikrámat sántikálásig ütöttem-meg. Barátom! ez semmi se volt a' fölbőszült Viharyné nyelvdörgéséhez képest; leforrázott ez villám záporával, szeles pesti ördögnek is kurjantott, 's még kárpotlást is emlegetett; azután ő e' vidéki rettenetes hirszajkó! — A' szórók segítségökkel rendbe hoztam kocsimat (Jakab veremben aludta-ki mámorát), 's úgy léptettem haza Viharyné átkainak kíséretében. Atyám jöttömről tudó-

síttatva levén, kapuban eresztgette füstnek az időt. (Értesz Vendelem? — Atyámnak „kores unoka“ bélyege se tud azon állításomtól elmozdítani: hogy a' dohányzás tökéletlenség.) Ő is szeleburdinak köszöntött; pedig látod barátom, hogy a' lovak voltak szelesek; de hijába beszél az ember! — Szívesen fogadott egyébként atyám; föl se boszontottam őt, midőn egyik bizonyosságát hazafiúságának lehágtam; (tudod barátom, hogy a' sarkanytyúban én a' grönlandi orr- és ajak-függőket látom; ezt pedig pengni vagy pengetni szerető hazámfijaival is gyermeki ész szüleményének nézzük. — Csak az a' különbség, hogy nálunk hátra 's bokára köttetik az üresség hirdetője ezópusi büntarisznyaként, hogy szembe ne szökjenek) — mivel elismerte: hogy bomlott csiga-lépcsőnken nehéz járás esik, főképp egy sántikálónak. De! hátra maradván egy lépéssel, nehogy a' másik taréjost is kifeszítsem, atyám az ajtóhoz ért. Perse tiszteletből én az ajtónyitást irányoztam, midőn ő is hozzá kapott; a' fatum ekkor egyszerre indítá-meg rántó izmainkat, 's a' kilincs biz lekapta atyám megpókhálósodott köntösének hajtókáját. Ekkor már megindult a' jó öreg; hijába mentegettem magamat, hogy kilincs; — „deisz fiam nem kilincs, — bilincs kellene a' te szeles fedjére!“ — Ezzel előre bocsájtott, nehogy őt ismét valami érje. — Én meglepni akartam a' bentlevőket, és szokásom ellenére hirtelen betaszítom az ajtót; 's hevenyében egy sikoltás és szeleverdi hatja fülemet. Méltán sejtettem ebben az örömmérszés kifakadását; de egy meztéllábas kisasszonykának pityergése az ajtószugban zavart hiedelmemben. De hát minek vonja ő kegyelme magát az ajtóhoz! — Rendre öleltem kedveseimet, 's örültem, hogy már egyszer békepartra jutottam. — Láttam egy korosabb tisztességes külsejű személyt is, kiben éppen mostanra várt ángyomat néztem, minthogy ő is örömdetes mosolylyal látszott fogadni. (Talán hogy sánta voltam; mivel: rongyos cipőnek örül a' varga. —) Tiszteletből kezét ajkaimhoz nyomtam. Ez piruló mosolylyal elragadá azt, 's a' kezében villogott valami veres reszelő formával vérig karczolta orrom hegyét, 's csak akkor monda hugom, hogy tyukszem-irtó asszony. — Képzeld zavaromat! boszúságból kalapomat a' pohárszékre csapom; 's most kezde üdvözleni a' tyukszem-asszony. Nézek, mit szándékozik kalapommal; hát! nevessek-, piruljak-e? tyukszem kenőcsét vagy flastrómát kalapommal lelapintottam. Sajnálni kezdtem természetesen uj süvegemet; „nem úgy, nem — szólt a' tulajdonos, — ezt granunként vesszük, fizessen az ur!“ Perse vagy két uncia kalapomra ragadt; mit volt tennem. őt ezüstössel állítottam-meg szélmalrát. Arcz-pirulva kénytelenítetttem megvallani kéznyaló botlásomat, 's ezt legalább egy hónapig hirdetni fogja orrom hegye;

— uj kalap oda, — öt ezüst forint oda, — 's még egy kis angyalt annyira megkinoztam! A' jelenkor csak mindent kitalál! Szegényke, mintha csalánnal koszorúztatott volna; forgottam is körülte, igen szépen esengtem bocsánatért, mire ő hajlott is, ámbár a' valét nagyobb nyöszögéssel mondta a' salvénál. — Elmenetele után kérdém: ki legyen e' szelid bárány? 's jaj nekem! Viharyné fájáról megszire gördült alma ő. Utána iramlám, 's aranygyűrűt toltam ujjára; hogy anyjának haragját engeszteljem. De mind e' mellett édes anyósom így vigasztalt: „noisz majd lesz ezért leves; mért vagy olyan szeleverdi? Pesten te bizonyosan naponként betörsz egy egy boltelőtti ékalmáriomot, azért olly költséges ott az élet!“

Egy kis órában ennyi baj! De ezt is mind elfelejteném, csak azt a' hidegfújó szeles praedicatumot ne perzselték volna rám. Félek hogy túlságig türetlen leszek. Eddig hébekorba csak el-elnyeltem az epekortyokat; de most ürmösét akónként szüri számomra a' kegyetlen sors; pedig ennyitől ha nem bolondul, bizonyosan megrészegezik az ember, 's akkor csuda-e, ha mindent tör, ront?

Első éjjel meglehetősen nyugodtam; eszem ágába se jött, hogy itt is szájról szájra adatik talán minden, 's a' kis liba-etető édesítő álmodat. Viradóra misére mentem, 's még a' suhanczok is egymáshoz bujva, mint a' juhnyáj, ha farkas közelget, egészen a' hallásig susogták: „jön a' szeles!“ Viharyné, mint hallom, perbe ohajt idézni; bár tenné, addig falunk alszegébe nem tanácsos mennem. 'S képzeld! még agg atyám se kimél; ő is csak ollyan jó öreg, ki megszereti mondani, mit érez. Pandolg- 's Ugary-éknál együtt levén tisztelkedésen, mindenhol szeleburdi fijának mutatott-be; pedig ezek már mindent jobban tudtak, 's csuklásig is nevettek. Főfájás ürügye alatt a' liba-etetőéknél még nem mutattam magamat; oda, ha kiderülök, egyedül igyekszem eltévedni. A' kis angyal szünet nélkül előttem lebeg, 's ha ez nem lenne édes tárgya merengésemnek, régen ketté pattantam volna; de néműleg ez orozza nyugtalanságomat. Alig várom a' tisztelkedés napját; addig is reményben keresem vidításomat.

Hiven tudósítottalak, 's ezentul is fogadását tartja őszinte  
Feled L é g f y.

## II.

Vendelem! Biz igaz, hogy a' nép szava, Isten szava. Én szeles vagyok. Őszintén megvallom, hogy szeles lettem, a' nép jövendölése, vagy is sejtése valósodik, 's én ennek igen igen örülök. — A' kis liba-etetőt láttam; ah milly gyönyörű ő! Szóke haja, kék szeme, tejhab-arcza, szóval elbájolásig szép a' kis baba; 's milly nyájas, milly szerény; olly őszinte, mint önnön szivem; szóval:

szivem megnyugszik rajta. Milly deli, ha beszél, ha mosolyg; — de vége se lenne. Engedj-meg barátom! tudod, hogy minden levél szivtolmács. — Harmadnapja hugomnál tölté délutánját; ez ohajtásomnál is okosabb ötlet volt. Négy óra folyásig kötött nálunk, 's ez az idő szélként elrepült. Beszél, nevetett, enyelgett is velem. Neve: Tercsi. Meg nem foghatám, milly iskolából került-ki; szélről beszélt; egy hajós kapitánál jobban tudta elszámlálni a' sokeszelet; 's milly édesdeden zenge-le ajkiról még ez utált név is! — elragadtatásig dalolt egy széldalt; szélvészekről, szélmalmokról olly érzékenyeket regélt, hogy reggelig is elhallgattam volna; — a' szélnek sok oldalú hasznát meggyőződőleg számlálta-el; 's vége felé hugocskámnak azon kérdésére: „honnan jön a' szél?“ még származatját is elmondta: t. i. hogy szél nem más, mint súlyegyent elvesztett levegő, 's így, hogy hibásan hívják a' szelet sokan gőztorlatnak, felhők szülöttjének, vagy ördög leheletének, vagy másnak; helyesebben hívhatni pedig levegő fíjának, vagy röviden: légfinak. — Ezen fölkiáltással indult pedig búcsúzni: „szivemből örülök, hogy engem is Szélnek hívnak! én szeretem a' szelet, — és szelest!“ — Ezzel búcsút vett, 's elment.

Én ablakomhoz sieték, gondolhatod miért, (Szél=Légfi; és szeles —) 's az egész délután egy gomolyagba olvadva, szememet, fületem, számat bedrótozta; szivemen is csak egy nyílást hagyott, mellyen ollyan valami heves szél forma bugyant-föl. Jó fertályig állék édes álmomtól elragadtatva, 's csak akkor ötlött eszembe, hogy czéloamat nem értem az ablaknál szivem szele miatt. Rögtön kihajlom, 's a' ragadozó szél lekapta kedves házi sipkámat. Ki nem rohant volna utána nyakrafőre? én repültem, 's utomban lépcsőnken egy emberfélét orra bukkantatok. De mért is tipegtapog illy setétben?! Én csak az emléksipkáért futék; de kegyes volt a' szél, (nem hijába dicsérte Szél Tercsike!) kincsem ott, a' pottyant helyen feküdt. Visszamenet is nyögött még a' letaszított; gyertya lett lármahangom; 's ki hitte volna! az én Tercsám vérben uszott, a' jámbor galamb! Ezerszer bocsánatért esengtem. Megmostuk: de orrocskáján hasonmása látszott orrbélyegemnek. Szivem olvadozott bújában, 's csak hamar fölvirult a' remény; ő megengedett, 's karomat kérte kíséretre. Áldott büntetés! — Karöltve ballagván Tercsikámmal; kevélyebben biczegett főm a' fehér páváénál. Nem ohajtok én most liba lenni! Megfoghatlan nyájassága Tercsámnak az esés után is.

Tempe völgyénél bájlóbb volt most sovány falunk; Zephyrnél kellemesebben csókolgatott az éjszaki fuvalom; szives kézszorítás visszonzá elválási kíváнатimat, 's e' váltunk. — Én ki-kimentem szőleink alá, jobban érezhetni szél-kellemeket, 's kecasteli ábrándozásban

szeleltettem magamat éjfélutánig; 's ha nem botlom Viharyné ágában, talán hajnalig gyönyörködtem volna a' légi üvöltéseiben. De nyoszolamban is fültem a' szélhangokra. Szóval: hidd-el! egész örömem a' szél; ennek gyengéd legyintéseit eléggé nem magasztalhatom; operákat, concertokat fölülmúl ennek harmoniája. (Pardont barátom! hogy tisztaság ellen vétkezem! Daljátékok, hangversenyt, öszhángot akartam írni; már tollam is hajlong a' szélességre, mindenem fölhang előbbi előítéletemmel!) Una voce dicendo valami édes, nem tudom mi, vonul szivembe, valahányszor csak említetik is a' szél. Fölötte örülök azon is: hogy a' szélnek =ja légi, 's hogy csikain eragadtak; ezekben aligha nem rejteng jövő-dő egemnek jelképe!

Legyen most elég. Áldjon-meg téged is barátom a' jó szél!  
kivánja hived Légy fy.

*(Végzet következik.)*

## I N N E P L É S.

Farsang eltemettete Marseille-ban. *(Végzet.)*

A' templomok közül, mellyek hamvazó szerdán meglátogattnak, St. Victor temploma a' legnevezetesebb azon csudák végett, mellyeket ott egykor a' „fekete szüz“ tett. Sz. Victor hajdanta apátság volt; a' revolutio alkalmával feldúlattott, 's belőle dóhánygyár készítettett. A' császárság ideje alatt egy hamvazó-gyár emeltetett mellé. A' restauratio a' még hátra levő részt timsógyárrá tette, 's így semmi se maradt-meg magán a' templomon kívül. Ez a' fekete szüz, mint mondtuk, hamvazó szerdán leginkább tiszteltetik. Ő többé nem gazdag jövedelmű; vágytársa a' Notre-Dame de la Garde csaknem minden kincseitől megfosztotta. Csak valamelly zöldes világ pislog lábainál, melly mintegy 50 évvel ezelőtt következő jelenetet világita-meg:

„A' farsang végén volt. Éppen éjfél harangoztak sz. Victor tornyáról. A' hivek bűnbánó arcczal jelennek-meg mult héti kicsapongásaikért, 's letérdelnek a' fekete szüz elébe, a' szent hamuban résztveendők, mi arra emlékezteti a' keresztényt, miből lett az ember, és mivé leend ismét.

A' setétkomor zöld világ kimerített és lankadt arczokra veté fényét. A' pap minden jelenlevőket a' halottak hamvával behinté. Ezek között volt egy olyan is, ki farsangi álarczát még le nem veté. A' fekete szüz, úgy látszott, igen különösen nézett reá, 's zöld világa fényét mérgesen lövelé az álarczra. Hogy őt az örökös kárhozattól megmentse, néhány körülálló hiveknek megsugá: intenék meg az istentelen botránköztatót; de az álarczos szóba sem állt, hanem még gunyakaczajra fakadt.

Midőn a' paphoz közelednék a' szent hamvat homlokára elfogadandó, az oltár szolgálja visszaborzadt 's parancsolá, hogy az álarczot legott venné-le képeről. A' gonosztevő nemmel felelt. Erre a' pap a' csak hivek homlokát diszesíteni méltó hamvat a' hitetlen homlokára nyomá, 's az álarczos eltávozott. De midőn a' templomon kívül volna már, 's álarczát levenni akarta, egy láthatlan hatalom azt bőrével egye-

sitette. Híjában voltak minden erőködése; a' vér csurgott arczáról, de az álarcz le nem jött; hussá változott. Ezen ember örökös maskarává itéltetve megőrült, 's utóbb ön körmei okozta sebeiben halt-meg."

Parisban 's egyebütt sok helyen a' hamvazó szerda elmúlik a' nélkül, hogy az arczokon nagy bűnbánás mutatkoznék. Marseilleban e' napon minden arczon nyomai látszanak a' hamunak. Főképp az alsó néposztály igen vakbuzgó, 's ha francia ország elagoltatnék, Marseille olly valódi olasz város lenne, mint Calais angol lett.

## K Ü L Ö N F É L E.

**Népszokás.** Ha azon népeknél, mellyek az 58-ik fok alatt laknak Hudson-Bay felé, valamelly aggastyán olly öreggő lett, hogy magát eltartani képtelen, akkor gyermekei sirt ásnak neki, 's megfojtván bele temetik. Ha gyermekei nincsenek, valamelly rokon, vagy jóbarát teszi-meg neki ezen szivességet. Sokszor a' helyett, hogy megölnék, egészen elhagyják az öregeket. A' betegekkel csaknem szinte ezen módon bánnak. Azonban mind ezen kegyetlenkedések mellett nagy sirást jajgatást kezdenek megholt szülőjeik felett, 's ujjajkat metélik kétségbeesésük jeléül.

**Nagy ehető.** Phago nevű alakos, kit leginkább kedvelt Aurelianus romai császár, olly nagy ehető volt, hogy egy napon a' császár asztalán maga megevett egy egész vadat, 100 kenyeret, egy ürüt, 's egy malaczt. A' bort tölcseren itta, és egy csübőrnél többet megivott.

Simon Ferencz. Keszthelyről.

**Ház- és ablak-adó angol országban.** Ezen felette nyommasztó 's egyenetlenül felosztott adó III. Vilmos királysága alatt kezdődött. Elejénte csak 2 schillinget tett (mintegy 16 garas) évenként minden háztól, mellyben laktak, kivevén a' szalmával fedetteket. Minden ház, mellynek 20 vagy több ablaka volt, ezen kívül még 10 schillinget (3 tallér 8 garas) fizetett. Ezen adó egész 1792-ig mindig feljebb-feljebb emelkedett, 's az említett évben már 927.630 font sterlinget hozott-be csupán az ablakokból; 163.413 fontot pedig a' házakból. Azonban 1792-ben már igen felemeltetett, úgy, hogy 1800-ban csupán az ablakok 1.412.620-at a' házak pedig 218.778 font sterlinget szolgáltatnak. A' legbántóbb dolog ezen ablakadóknak az, hogy igen egyenetlenül van felosztva: a' nagyoknak pompás kastéljaik 's palotájik nem fizetnek többet, mint a' közönséges mesterembereknek kis tekintetlen házaik.

**Külföldi borfogyasztás Angliában.** 1833-ban angol ország 6.207.000 gallone külföldi bort fogyasztott-el, mellyből 2.596.000 gall. portugali bor volt; 2.246.000 gall. spanyol bor; 545.000 gall. fok-hegyi; 232.000 gall. francia; 161.000 gall. madeirai; 69.000 kanariai; 44.000 gall. rhénusi, és 314.000 gall. siciliai bor vala.

**Török igazság.** Dr. Clarke tudósítása szerint a' nagyurnak egyik fregatja egykor Szamos szigetén hajótörést szenvedt. A' capudan-pasa a' görög törvényhatóságoktól kártérítést követelt: „mert — ugymond — ha szigetetek nem volt volna utban, ugy bajónk törést nem szenved vala.“ — A' Görögök ellenvetéseket tettek, de hasztalan; az ökölerő győzött, 's nekik a' kárt meg kelle téríteniük.

Az irlandi parasztkunyhók igen kicsinyek, szegényesek, kényelmetlenek 's piszkosak. Nem lehet semmi építési szorgalmat észrevenni rajtok, nem legkisebb jelét, melly azon vágyat árulná-el, hogy a' mi szép lehetne, tisztán megtartani kívánnák. A' falak és tető nagyobb részint omladozó állapotban vannak, vagy füsttől bekormolva, melly a' mindig nyitott ajtóból kitolakodik. Az ajtó előtt soha sem hibázik egy szemét- vagy ganéjdomb, 's közönségesen belül is látni vagy hallani egy két sertést. Az asszonynak 's gyermeknek se czipője, se harisnyája; 's a' gyermek igen gyakran egészen meztelen jár. A' kunyhó ajtaja olly alacsony, hogy mindig mély meghajlással lehet belé menni.

## J E L E S M O N D Á S.

### S z o b o r.

Büszke vitéz hamvát márvány földi tette jutalmul,

A' hiv sirja felett dalt rebeg a' szerelem.

'S messze időken míg gyöngéd érzelve elárad,

Hány szobrot letipor vak diadalmi erő.

Kisfaludy Kár. után S. Karolina.

Sorsunk. Mindnyájan birunk erővel és tehetséggel. 'S a' mint ezek czél felé, vagy ellene, miveltenek: a' szerint fejlődik ki sorsunk is. Igyekezzünk tehát velünk született tehetségeinket műveltségre emelni; igyekezzünk történeteinket ismerni, vezetni, és hasznunkra fordítani: 's ekképpen a' nekünk jutott, nekünk teremtetett életformát, vagy sorsot, legteljesebben tölthetjük-be; 's érdemeink mértékében leszünk boldogok — 's ennél többet nem várhatunk.

Szemeze Aur. 1835.

Tátovány. Az arany szabadság 's halálnál is veszedelmes rab-szolgaság közt egy tátovány nyilong; az ész mentőként nyújtja véd kezét, mondani akarja: ne lépj! mert, ha átlépted, többé senki vissza nem ránthat, 's boldogságnak — önmagadnak sem adhat többé vissza.

Faliczky Jánosné.

Engedelmesség. Nem könnyen képes valaki másoknak parancsolni, ha maga is vonakodást mutatott illő figyelmet szentelni azok tanácsának, kik előjáróji voltak.

IV-dik György angol király.

Gnomák. Az anyai boldogság forrása gyermekeiből csörgedez, 's ha tiszta zavartalan forrásokat lát körülötte fakadozni, boldogsága forrásai tengerré gyűlnek öszve anyai szívében.

A' gyermekeitől szeretett szülő ott is virágokat szed, hol az érzéketlenek kórókban botlanak; ott is reménység árad reá, hol mások kétségbe estek.

Dambó E. után K. S.

### V i s s z á s r e j t v é n y.

Illat, bűz, és gőz kebléből szórogat engem;

Alom 's részegnek régszava is lehetek.

Sokszor-ürügy képpen használtam a' Magyar által;

Szülhet a' bor 's a' ser is, 's minden erős italok.

Lelsz hevítő szerben, pinczében, sőt patikában,

'S minden edényben, hol most vagyok, és ha valék,

Egy tagu szóm egyiránt hangzik, bár honnan is olvasd,

Hangja elfőrl vagy vissza felé ugyan az.

R. J.

Előbbi rejtvény: ár, bár 'sa't.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.